

Dienst bij het afscheid van
Sanne

14 mei 2010

Muziek: Sanne - door Paul (tekst Herman van Veen)

Er waren mooie baby's bij,
maar niet zo lief als jij, Sanne.
Van al dat wit en zoveel licht
gingen van schrik je ogen dicht, Sanne.
Even kreeg ik kriebels in mijn keel
maar je had geen pink teveel, Sanne.
Ik stond te blozen was zo blij,
jij moest er haast van lachen, Sanne.

Sanne, de wereld is niet mooi,
maar jij kan haar een beetje mooier kleuren
Sanne, je hebt nog heel wat voor de boeg,
maak je geen zorgen,
daarvoor is het nog te vroeg,
veel te vroeg...

De wijzers van de klok gaan snel,
dat merk je later wel, Sanne.
Van de pot naar de w.c.
gaat een, twee, huppekee, Sanne.
Je hebt net je bromtol uitgepakt
of je bent alweer een jaar ouder.
Voor ik goeiemorgen zeg,
ben jij op je brommer weg, Sanne.

Sanne, de wereld is niet mooi,
maar jij kan haar een beetje mooier kleuren.
Sanne, je hebt nog heel wat voor de boeg,
Maak je geen zorgen,
daarvoor is het nog te vroeg,
veel te vroeg...

*We brengen Sanne naar een plek op de begraafplaats,
waar de herinnering aan haar blijvend zal zijn.*

Openingswoord - door Josephine van Pampus

Gedicht: Zonder jou - door Eline
geschreven door Sanne op de Havo

Een traan loopt over mijn wang
Waarom kan jij nou zo ineens doodgaan
Het maakt me bang
De tijd lijkt stil te staan
Ik mis je nu al
Waarom is het zo moeilijk, al die pijn
Ik mis je aanwezigheid vooral
Waarom mag ik niet meer bij je zijn
En hoe moet het dan verder zo zonder jou
Het leven is zonder mooie geschenken
Maar vergeet niet dat ik van je hou
Want ik zal altijd aan je blijven denken
De begrafenis is al morgen
Ik weet nog niet wat ik ga zeggen
Ik maak me erover zorgen
Ik kan dit, deze pijn, niet uitleggen
Ik hou je foto stevig tegen mij aan
Alsof ik je dan niet verlies
Maar ik weet dat we nu voor altijd uit elkaar gaan
Het is ook niet waar ik voor kies
Ik zie een flits en hoor een donderslag
Een arm om mij heen was wat je dan deed
Het onweert al de hele dag
Het is net alsof het weer mijn gevoelens weet
Ik had je nog zoveel willen zeggen
Ik staar naar de rode rozen die ik speciaal voor jou heb meegenomen
Ik wil ze morgen op je graf leggen
Welterusten schat, ik kom later, ga jij eerst maar even dromen

Muziek: Sunrise - Norah Jones

Lezing: Parabel van de panfluit - door Els

Er was eens een boom, een onbekende boom, ergens langs de waterkant en geplant door niemand weet wie. Hij leefde daar breed uit met vele takken. Hij droeg de forse stem van de wind, of de doodse stilte van de avondlucht. 's Winters was het leven kaal en zwiepend op de harde wind, en met zijn twijgen als toegeklemde vuisten vol nieuwe belofte, stond hij maar te wachten tot het lente werd. Ga je gang, knip-oogde dan de voorjaarszon, en dan kwam hij weer toe aan zijn oude, groen uitbundigheid. Zijn takken liepen weer uit en schoten bloesem van ingehouden leven, een lust voor de ogen! En als de zomer kwam, maakte hij een donkere hand gevuld met schaduw, gratis voor iedereen, en soms een paraplu tegen de stromende regen. Zo leefde die boom met al zijn takken, jaar in, jaar uit, zijn krachten verbergend en ontplooiend, op en neer in telkens vier seizoenen.

Maar op zekere dag kwam er een man, gewapend met een mes! De takken hielden van louter schrik het ruisen in! Er was geen ontkomen meer aan: de mooiste tak werd afgesneden en de man nam hem mee naar zijn huis. Een dode tak, voorgoed van de stam en uit het leven weggesneden!

Weggevalen uit de schaduw van velen, onopvallend, en straks natuurlijk vergeten: wat is een tak over een hele boom?

Drie dagen later kwam die man weer terug, en de boom stond windstil van doodsangst met al zijn takken: wie treft vandaag het bitter lot? Maar kijk, de man ging zitten aan de voet van de boom en blies op de afgesneden tak, die hij zijn blokfluit noemde. Hij speelde een lied en de boom verstond: Horen jullie mij? Ik leef! En meer dan ooit tevoren! Ik leef! Ik zing! Ik fluit!

Muziek: Believe - John Mayer

Levensboom - door Johan en Jolanda

Muziek: De weg - Guus Meeuwis

Overweging - door Josephine van Pampus

Moment van stilte

Collecte voor A Sisters Hope

Gebed - door Josephine van Pampus

Onze Vader

Gedicht: Titel - door Peter en Daphne

Hoe kan ik je zomaar laten gaan
Je laten vertrekken zonder enig spoor
Terwijl ik in alles aan jou gelijk ben
Je bent de enige die mij echt kende

Hoe kan je zomaar van mij vandaan
Terwijl ik je alleen maar na kan kijken
Want we deelden 't lachen en de pijn
En zelfs onze tranen

Ik wou dat ik je terug kon halen
Zodat je me zag huilen
Ik wil je nog zoveel vertellen

Kijk naar me er is een lege plek
Ik kan alleen maar blijven wachten
En dat je bij me terug kan komen
Is tegen alle verwachtingen

Maar ik moet het erop wagen...
Om zonder jou toch door te gaan

Muziek: Sweet goodbye - Krezip

Zegening

Slotgebed